

Αγκυρόνη
Παπαδάκη

Τι σου είναι η αγάπη τελικά...

Συμβαίνει καμιά φορά...

...να έχεις την αίσθηση πως δεν τελείωσες με κάποιον ήρωα ενός παλιότερου έργου σου. Κάτι θέλει ακόμα να πει. Κάτι γυρεύει και σε κυνηγά.

Μου συνέβη έντονα με τις Κατειρήνες, τα δύο μικρά κοριτσάκια από τη συλλογή διηγημάτων Οι Κάργιες.

Χρόνια δεν μ'άφηναν σε ησυχία οι Κατειρήνες. Τελικά, ενέδωσα. Το μυθιστόρημα αυτό είναι η ανάπτυξη εκείνου του διηγήματος.

Αλκυόνη

Στη μικρή Αλκυόνη

ΜΕΡΟΣ Α΄

Ήταν ίδιες. Ακριβώς ίδιες. Με φουσκωτές κοιλιές, κοντόχοντρα ποδαράκια γεμάτα σπυριά, ολοστρόγγυλα πρόσωπα, κοκκινωπά μαλλιά, ίσια σαν βούρλα, μεγάλα μάτια, φορτωμένα βροχή, πλακουτσωτές μύτες –τι μύτες ήταν αυτές; Σαν κολλημένα βατραχάκια έμοιαζαν–, μικρά δάχτυλα χωρίς νύχια (αφού κάθονταν με τις ώρες και τα ροκάνιζαν).

Οι δύο μικρές δίδυμες Κατειρήνες!

Στο αριστερό μάγουλο είχαν μια καφετιά ελιά, ακριβώς στο ίδιο σημείο. Λίγο πιο πάνω από το πιγούνι. Εκεί που ξεθώριαζαν τα ρόδα από τα μάγουλά τους. Τι βίτσιο του πλάστη κι αυτό. Να τις κάνει τόσο ροδομάγουλες!

Στο αριστερό επίσης πόδι τους τα δύο τελευταία δάχτυλα ήταν κολλημένα (εκεί είχε αφαιρεθεί ο πλάστης σε κάποια άλλη κατασκευή.) Το κουσούρι αυτό τις έκανε να έχουν ένα περίεργο βάδισμα χήνας, χωρίς να είναι κουτσές.

Φορούσαν μακριά, ποτέ στο νούμερό τους, φθαρμένα φορεματάκια κι όταν έπεφτε η κάλτσα της μιας, έπεφτε

αμέσως και της άλλης. Όταν έλειπε το κουμπί από το ζακετάκι της μιας, αμέσως ξήλωνε και η άλλη το δικό της. Όταν έσπαγαν τα λάστιχα από το βρακί της μιας και κρέμονταν, αμέσως λύσσαγε και η άλλη να κρεμάσει το δικό της. Όταν κατουριόταν η μια, αμέσως κατουριόταν και η άλλη. Όταν διψούσε η μια, έτρεχε να πει νερό και η άλλη. Ακόμα και στον ύπνο τους, όταν έβλεπε η μία κακό όνειρο, ούρλιαζαν και οι δύο.

Τη μια την έλεγαν Κατερίνα. Την άλλη, Ειρήνη.

Κανείς δεν μπορούσε να τις ξεχωρίσει. Φώναζαν, ας πούμε, Κατερίνα και ερχόταν η Ειρήνη. Στο τέλος τούς βρήκαν ένα κοινό όνομα. Φώναζαν Κατειρήνες. Κι έρχονταν τρεχάτες και οι δυο.

*

«Φιλανθρωπικό Ίδρυμα η Φάτνη».

Ένα χαμηλό βερικοκί κτίριο, κάπου στον Πειραιά, περιφραγμένο με χοντρό ενισχυμένο σύρμα, μέσα σε μια μεγάλη τσιμεντένια αυλή μ' έναν πελώριο ευκάλυπτο στη μέση. Αυτό ήταν το σπίτι κάπου τριάντα παιδιών, από πέντε μέχρι δέκα χρόνων, ορφανών ή κατατρεγμένων, υπό την προστασία του πάτερ Νεκταρίου και την ευγενή χορηγία των φιλεύσπλαχνων κυριών της ενορίας.

Οι Κατειρήνες σπάνια είχαν παρτίδες με τ' άλλα παιδιά. Συνήθως ήταν μόνες τους. Αγκαλιασμένες ή πιασμένες χέρι χέρι, έπαιζαν δικά τους αυτοσχέδια παιχνίδια ή κάθονταν ζαρωμένες σαν κουκουβάγιες κάτω από τον ευκάλυπτο

και παρατηρούσαν με εκείνα τα μεγάλα μάτια τους, τα φορτωμένα βροχή, τα σύννεφα στον ουρανό, τ' αστέρια τις νύχτες, κυρίως όμως τα πουλιά, που έρχονταν στα κλαδιά του ευκάλυπτου.

«Πού πάνε τα πουλιά, μωρέ, ξέρεις;» ήταν η μεγαλύτερη απορία της Ειρήνης.

«Μακριά πάνε, πολύ μακριά. Τι σε νοιάζει;»

«Εμείς πότε θα πάμε πολύ μακριά;»

«Όταν θα φύγουμε από δω».

«Πότε θα φύγουμε από δω;»

«Σε λίγο».

«Ψέματα μου λες».

«Σ' ορκίζομαι. Να». Σταύρωνε τα δάχτυλά της και φιλούσε σταυρό.

«...Φοβάμαι».

«Γιατί φοβάσαι; Αν έρθει κάποιος να σου κάνει κακό, θα σε κρύψω».

«Ψέματα λες».

«Αλήθεια». Και φιλούσε ξανά σταυρό.

«...Πού θα με κρύψεις;»

«Μη σε νοιάζει. Στο κουμπάκι μου θα σε κρύψω», και της έδειχνε ένα μεγάλο κούφιο κουμπί που είχε η ξεχειλωμένη ζακέτα της.

Η Κατερίνα είχε πάντα την τάση να προστατεύει την Ειρήνη. Να λύνει τις απορίες της. Να διώχνει τους φόβους της. Δεν ήταν πιο έξυπνη από την Ειρήνη. Ήταν όμως λίγο πιο καπάτσα. Λίγο πιο πονηρή. Κι αυτή ήταν η μόνη διαφορά ανάμεσά τους.

«Θέλω κι άλλη φέτα με μαρμελάδα, μωρέ, δεν χόρτασα», κλαψούριζε η Ειρήνη.

«Μην κλαις. Περίμενε, θα σου φέρω».

«Αφού δεν μπορείς».

«Μπορώ. Σκάσε».

Και πήγαινε γρήγορα γρήγορα σε κάποιο άλλο παιδί, το 'σπρωχνε, τάχα μου άθελά της, του 'πεφτε η φέτα κάτω και την άρπαζε η Κατερίνα.

«Ορίστε. Είδες πως μπορώ;»

Μια μέρα που την έκανε τσακωτή η επιβλέπουσα να προβαίνει «σ' αυτή την αμαρτωλή πράξη», την έβαλε τιμωρία να μη βγει από τον θάλαμο όλο το απόγευμα.

Η Ειρήνη δεν έφυγε ούτε στιγμή από το παράθυρο. Ήταν σκαρφαλωμένη σ' ένα σκαμνί και της έκανε αστείες γκριμάτσες για να γελάει.

«Δεν θέλω να με ξαναφήσεις μόνη μου».

«Μην κλαις. Δεν θα σ' αφήσω».

«Ποτέ;»

«Ποτέ».

«Κι αν με πάρει ο αέρας τις νύχτες που φυσάει πολύ και με πάει μακριά σου;»

«Θα 'ρθω να σε βρω. Θα με φωνάξεις, και θα σε βρω».

«Κι αν δεν μπορώ να φωνάξω;»

«Θα σε βρω από τη μυρωδιά. Θα μυρίζω το χώμα και θα 'ρθω να σε βρω».

«Κι αν... είναι θάλασσα;»

Κόμπιασε η άλλη. Δεν είχε πρόχειρη απάντηση. Έπιασε το κεφάλι της, ροκάνισε λίγη ώρα τα νύχια της... Το βρήκα!

σκέφτηκε. Σηκώθηκε πάνω χαρούμενη και χτύπησε παλαμάκια. Σηκώθηκε και η άλλη και χτύπησε παλαμάκια πριν ακόμα μάθει το μυστικό.

«Θα κλείσεις τα μάτια σου και θα μου στείλεις ένα φιλί. Αυτό θα 'ρθει και θα με οδηγήσει εκεί που θα 'σαι. Τα φιλιά ποτέ δεν χάνουν τον δρόμο τους. Δεν έχεις ακούσει;»

Αγκαλιάστηκαν, γελούσαν και χοροπηδούσαν σαν τρελές.

«Το φιλί. Το φιλί», φώναζαν. Και κείνα τα μικρά βραχάκια που παρίσταναν τις μύτες πλατσούριζαν ευτυχισμένα μέσα στα γέλια τους.

Είχε νυχτώσει. Ο ουρανός ήταν γεμάτος σύννεφα. Μόνο τα ρόδα στα μάγουλά τους φώτιζαν λίγο το σκοτάδι.

Μια φορά κάποια φιλάνθρωπη κυρία τις πλησίασε για να τους προσφέρει σοκοφρέτες. Χάιδεψε πρώτα τη μία στο κεφάλι και τη ρώτησε:

«Πώς σε λένε, χρυσό μου;».

«Κατειρήνες», απάντησε αυτή γελαστά κι άρπαξε τη σοκοφρέτα.

«Πώς είπες;»

«Κατειρήνες. Κουφή είσαι;»

Στράβωσε λίγο το στόμα της κυρίας.

«Τι όνομα είν' αυτό; Δεν είσαι Ελληνίδα;»

«Όχι», είπε η Κατειρήνες, που δεν κατάλαβε κι ούτε την ενδιέφερε να καταλάβει την ερώτηση.

«Από πού είσαι;»

«Από δω».

«Εδώ δεν είναι Ελλάδα;» είπε η κυρία και χαμογέλασε με οίκτο.

«Εδώ είναι το ορφανοτροφείο του πάτερ Νεκτάριου».

«Εσένα πώς σε λένε;» είπε πλησιάζοντας την άλλη.

«Κατειρήνες».

«Κι εσένα Κατειρήνες;»

«Μάλιστα».

«Καλά, πώς γίνεται αυτό;»

«Εγώ είμαι αυτή!» είπε η πρώτη κι έδειξε τη δεύτερη.

«Κι εγώ είμαι αυτή!» είπε χοροπηδώντας η δεύτερη κι έδειξε την πρώτη.

Τα καημένα τα κοριτσούδια! σκέφτηκε η φιλόανθρωπη κυρία και βούρκωσε. Έχουν πρόβλημα σοβαρό.

«Μου 'καναν εντύπωση», έλεγε αργότερα στην επιβλέπουσα, «αυτές οι κοκκινομάλλες».

«Α! Οι δίδυμες. Είναι λίγο βλαμμένες οι δόλιες. Τι να πεις... Αμαρτίες γονέων...»

«Κι είναι τόσο χαριτωμένες!» έκαμε τον σταυρό της η φιλόανθρωπη. Ο Θεός να τις φυλάξει... (Άλλη δουλειά δεν είχε.) Ύστερα σταμάτησε από περιέργεια σε μια γωνιά και τις παρακολουθούσε. Μόλις έφαγαν τις σοκοφρέτες, πάστηκαν χέρι χέρι και με εκείνο το περίεργο βάδισμα χήνας σουλατσάριζαν στην αυλή. Επειδή όμως ήταν πονηρές και κατάλαβαν πως η κυρία τις παρακολουθούσε, με την ελπίδα ότι μπορεί να τους δώσει κι άλλες σοκοφρέτες, άρχισαν να κάνουν διάφορα νούμερα. Μπέρδευαν τα πόδια τους και περπατούσαν σαν σαρανταποδαρούσες, κολλούσαν τα

κεφάλια τους και χώνονταν στην ίδια ζακέτα, βέλαζαν και κακάριζαν.

Νούμερο για τοίρκο είναι τα δύστυχα! σκέφτηκε η κυρία και απευθύνθηκε πάλι στην επιβλέπουσα.

«Θα μπορούσα να τις πάρω μια μέρα για έναν περίπατο; Τις συμπάθησα, ξέρετε...»

«Κανονικά απαγορεύεται. Αλλά αν το ζητήσετε εσείς από τον πάτερ Νεκτάριο, θα σας επιτρέψει. Έχουμε θέμα μ' αυτές. Μην τις βλέπετε έτσι. Είναι ζαβές, αλλά η πονηριά πονηριά. Δημιουργούν συνεχώς προβλήματα. Δεν προσαρμόζονται. Δεν κάνουν παρέα με τα άλλα παιδιά παρά μόνο όταν θέλουν να τους αρπάξουν κάτι. Έχουν μια νοσηρή αυτάρκεια. Λένε συνεχώς ψέματα. Καταλαβαίνουν τι ενοχλεί τον καθένα από εμάς και το κάνουν με μεγάλη ευχαρίστηση. Ο πάτερ Νεκτάριος πιστεύει πως πρέπει να φύγουν από δω όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Να πάνε σε ανάδοχες οικογένειες. Εμποδίζουν την ομαλή λειτουργία του ιδρύματος. Καταλάβετε;»

«Βέβαια... βέβαια... και λυπάμαι πολύ. Ίσως πρέπει να τις παρακολουθήσει κάποιος ψυχολόγος.»

«Τι να κάνει ο ψυχολόγος, κυρία μου; Είναι από τη φύση τους πονηρές, ζαβές και... –θα το πω κι αυτό– διεστραμμένες. Ξέρετε ότι τις πιάσαμε μια φορά να... χαιδεύονται μεταξύ τους;»

«Τι εννοείτε;» είπε η κυρία και κοκκίνισε.

«Αυτό που καταλάβετε. Είχαν κατεβάσει τα βρακιά τους και χούφτωνε η μια το πουλί της άλλης. Μετά μεγίστης ευχαριστήσεως. Οι σχαμμένες. Σκεφτείτε, τώρα, να

τις έβλεπαν και τ' άλλα παιδιά... Τι θα γινόταν εδώ μέσα; Ο πάτερ Νεκτάριος έγινε έξω φρενών. Όταν τις ρώτησε “τι κάνατε εκεί στη γωνιά οι δυο σας;”, ξέρετε τι απάντησαν; “Παίζαμε”, λέει, “τ' αγγελάκια”. “Ποια αγγελάκια; Δεν ντρέπεστε;”. “Εκείνα τ' αγγελάκια στην εικονίτσα, που είναι γυμνά και σφιχταγκαλιασμένα”. Ακούς; Ακούς απάντηση;»

«... Δεν είναι τόσο τρομερό αυτό που μου λέτε. Το κάνουν συχνά τα παιδιά».

«Εδώ, κυρία μου, δεν έχουμε περιθώρια για τέτοια καμώματα. Έφαγαν ένα γερό μπερντάχι κι έπαψαν να παριστάνουν τ' αγγελάκια. Εμ... τι να πω».

«Παρ' όλα αυτά, εγώ θα μιλήσω στον πάτερ Νεκτάριο και θα τις πάρω ένα Σάββατο για μια βόλτα».

«Εύχομαι να μην το μετανιώσετε...»

«Την ιστορία τους την ξέρετε;»

«Τις έφερε εδώ η γιαγιά τους, όταν ήταν δύο ετών. Μια άπορη και ανάπηρη γριά. Ο πατέρας τοξικομανής και η μητέρα έγκλειστη στο Δαφνί. Τι περίμενες να βγει απ' αυτούς τους ανθρώπους; Ο πάτερ Νεκτάριος τη λυπήθηκε τη γριούλα και τις κράτησε».

«Θε μου, πώς αντέχεις τόση δυστυχία...» αναστέναξε βαθιά η φιλόανθρωπη κυρία και δάκρυσε.

«Ο Θεός έχει τον λόγο του για καθετί που μας συμβαίνει».

«Χμ... πολύ εύκολη απάντηση, όταν το συμβάν δεν είναι στη δική μας καμπούρα», ψέλλισε η κυρία κι απομακρύνθηκε.

Ήταν μια ξερακιανή μεσόκοπη κυρία με πλατινέ αντανάγειες και χρυσό σταυρουλάκι στον λαιμό.

Τακ τακ τακ... χτυπούσαν οι ψηλοτάκουνες γόβες της στο τσιμέντο της αυλής.

Τακ τακ τακ... χτυπούσαν οι ψηλοτάκουνες γόβες της στο τσιμέντο της μοναξιάς της.

Ευλαμπία την έλεγαν, αλλά τη φώναζαν Εύη.

Είχε έναν σύζυγο που την περιφρονούσε, και μια κόρη που την ακύρωνε.

Τακ τακ τακ...

*

Ο πάτερ Νεκτάριος ήταν ένας καλός χριστιανός. Τηρούσε πιστά τους κανόνες της εκκλησίας. Και μέσα εκεί, ανάμεσα στους κανόνες, είχε κρεμάσει σαν κάδρο και την ψυχή του. Μέσα σε πλαίσιο χρυσό. Σε σκαλιστή κορνίζα. Δεν την έβγαζε ποτέ απ' αυτό το πλαίσιο. Δεν την άφηνε να πετάξει. Να δει. Να περιεργαστεί. Να ψάξει. Να δοκιμασθεί. Είχε μια δογματική καλοσύνη. Μια γενναιοδωρία χωρίς φαντασία. Έκανε την καλή πράξη του γιατί έπρεπε. Ποτέ γιατί τη γούσταρε. Προσπαθούσε με κάθε τρόπο να είναι αρεστός στον Θεό, χωρίς ποτέ να παίξει λίγο μαζί του. Να του αντιμιλήσει. Να του αστειευτεί. Ήταν ένα καλό, υπάκουο και ήσυχο τέκνο του Θεού. (Μάλλον ο Θεός θα έπληττε αφόρητα, αν όλα τα τέκνα του είχαν αυτό το στυλ.)

Ο πάτερ Νεκτάριος, εν ολίγοις, ήταν ένας άριστος διαχειριστής της καλοσύνης, χωρίς αυτή η καλοσύνη να έχει μια δική της πηγή μέσα στην ψυχή του.

Δεν διανοήθηκε βέβαια ποτέ πως ο υποταγμένος παύει

να είναι ελεύθερος, ακόμα κι αν είναι υποταγμένος στον Θεό. Υπάρχουν πολλοί που αγαπούν τις ιδέες. Τις ιδέες θεωρητικά. Όχι τον άνθρωπο. Το κακό είναι ότι νομίζουν πως αγαπούν τον άνθρωπο. Εντάξει. Αν το καλοσκεφτείς, ο Νεκτάριος τάζε και κοιμίζε τριάντα παρατημένα παιδιά. Είχε ένα βάρος η προσφορά του. Μια αξία. Στο κάτω κάτω, καθένας ψάχνει ένα καρφί για να κρεμάσει την ύπαρξή του. Αυτός την είχε κρεμάσει στα γυμνά πόδια των αγίων, όπως τους παρίσταναν οι βυζαντινές εικόνες. Του άρεσε τόσο αυτό το χρυσαφί. Το βαθύ κόκκινο. Το αμειλικτο βλέμμα. Τα άκαμπτα σώματα. Τα σφιχτά κλεισμένα χείλη. Δεν αναζήτησε ποτέ καλύτερο καταφύγιο.

Όταν του ζήτησε την άδεια η φιλόνη κυρία Εύη να πάρει τις Κατειρήνες ένα Σάββατο και να τις πάει βόλτα, το δέχτηκε μετά χαράς.

«Βεβαίως, κυρία Εύη, να τις πάρετε. Δεν ξέρετε πόση ανακούφιση θα μας δώσετε. Δεν υποφέρονται πια αυτά τα παιδιά. Χαλούν όλη την τάξη και την αρμονία του ιδρύματος. Δες και τις έφερε εδώ ο Σατανάς για να μας δοκιμάζει. Να προσέχετε όμως. Είναι πολύ πονηρές. Παριστάνουν τις καθυστερημένες, προκειμένου να πετύχουν τον σκοπό τους. Ο οποίος σκοπός τους πάντα είναι εκ του πονηρού. Τόσα παιδιά έχουν περάσει από τα χέρια μου, κυρία Εύη. Τέτοιους διεστραμμένους χαρακτήρες δεν έχω ξαναδεί».

«Ίσως έχουν κάποιο δίκιο, πάτερ Νεκτάριε. Η ζωή δεν τις υποδέχτηκε με ανθοδέσμες».

«Γιατί, τα άλλα παιδιά εδώ δεν έχουν ιστορικό; Αμαρτίες άλλων πληρώνουν. Έχουμε παιδιά επιθετικά, άτακτα, πληγωμένα, αλλά σιγά σιγά, με τη δική μας αδιάκοπη φροντίδα, προσαρμόζονται. Αυτό το ντουέτο δεν καταλαβαίνει τίποτα. Τίποτα σας λέω. Έχω απελπιστεί».

«Μα τι κάνουν παραπάνω από κάποια παιδιάστικα καμώματα; Τι μπορεί να κάνουν τόσο κακό δύο κοριτσάκια πέντε ετών;»

«Ό,τι βάζει ο νους σας. Από το να κλέβουν τα φαγητά και τα πράγματα των άλλων παιδιών μέχρι να... συνουσιάζονται μεταξύ τους».

Τρεμόπαιξε τα βλέφαρά της νευρικά η κυρία Εύη κι έσκασε στα χείλια της κάτι σαν χαμόγελο, που πιο πολύ έμοιαζε με γκριμάτσα πόνου.

«Μ' όλο τον σεβασμό που τρέφω στο πρόσωπό σας, νομίζω πως κάπως υπερβάλλετε».

«Καλά, καλά. Όταν τις επιστρέψετε με το καλό, τα ξαναλέμε. Αυτό που προσπαθώ να πετύχω, το έχω πει σε όλες τις κυρίες του συμβουλίου, το λέω και σε σας, είναι να τις δώσουμε για υιοθεσία. Όχι μαζί. Θα είναι ολέθριο. Πρέπει, οπωσδήποτε, να σπάσει αυτό το σύμπλεγμα».

«Θα κοιτάξω κι εγώ. Ξέρω κάποιους ανθρώπους που πιθανόν να δεχτούν».

«Να είστε ευλογημένη. Θα προσφέρετε καλό και σ' αυτές και στα υπόλοιπα παιδιά του ιδρύματος».

«Εντάξει. Θα έρθω αύριο λοιπόν να τις πάρω».

«Και τότε θα τις γυρίσετε;»

«Το βράδυ. Θα ήθελα πολύ να τις κρατήσω να κοιμηθούν

στο σπίτι μου, αλλά νομίζω πως η οικογένειά μου θα έχει αντιρρήσεις».

«Βεβαίως. Βεβαίως. Έχετε τις αρχές σας. Τους ρυθμούς σας. Δεν μπορούν αυτά τα πλάσματα να ενσωματωθούν ούτε για ένα βράδυ σε μια οικογένεια του δικού σας επιπέδου». (Το προηγούμενο βράδυ είχε πιάσει τον σύζυγό της να κλείνει ραντεβού με τη φιλενάδα του. Και η κόρη της, λίγη ώρα αργότερα, της πέταξε στα μούτρα ένα φλιτζάνι καφέ. Ευτυχώς, δεν έκαιγε. «Άι στον διάολο, σαύρα. Ε, σαύρα! Ποιος σε διόρισε, μωρή, διαιτητή στη ζωή μου;».)

Για λίγα δευτερόλεπτα, πάνω στο άκουσμα του «επιπέδου», παρουσίασε ένα τρέμουλο το κεφάλι της κυρίας Εύης. Έτσι, σαν να πέρασε ένα ψυχρό αεράκι. Για λίγα δευτερόλεπτα. Ύστερα μάζεψε με κινήσεις νευρικές την τσάντα της, την κρέμασε στον ώμο και χαιρέτησε τον πάτερ Νεκτάριο.

Να θέλεις να χαρίσεις λίγα κομματάκια από την ψυχή σου, να τα προσφέρεις, για να ξαλαφρώσεις, να το θέλεις τόσο πολύ, να λιώνεις από τη λαχτάρα και να μη βρίσκεις αποδέκτη. Να ψάχνεις γύρω σου κι όλοι να σου γυρίζουν την πλάτη. Κι εσύ να κάθεσαι σε μια γωνιά, να παίρνεις την ψυχή σου σαν να ήταν ένα κομμάτι ψωμί και να την κάνεις ψίχουλα.

Ψίχουλα που τα πετάς έτσι, στον βρόντο, με την ελπίδα μήπως περάσει κάποτε ένα κοτσύφι, μια κάργια, ένας πεινασμένος γλάρος να τσιμπολογήσει...

Φορούσε πάλι τις ψηλοτάκουνες γόβες και είχε γυρίσει μόλις από το κομμωτήριο. «Όνειρο οι ανταύγειες σας, κυρία Εύη μου».

Τακ τακ τακ οι γόβες στο τοιμέντο της αυλής. Σαν να σφυροκοπούσαν την ερημιά. Ήταν κι αυτά τα ψίχουλα της ψυχής, σκορπισμένα εδώ κι εκεί.

Κανένα πουλί... Πουθενά...

*

Ήταν ένα απόγεμα του Σεπτέμβρη. Δυο περιστέρια φτεροκοπούσαν ανάμεσα στα κλαδιά του ευκάλυπτου. Οι Κατερίνες κάθονταν χάμω, αντικριστά, με ανοιχτά τα πόδια τους, σε μια γωνιά της αυλής. Κρατούσαν ένα κομμάτι από μπαλόνι. Το στερέωναν στα δάχτυλά τους κι ύστερα ρουφούσαν, φούσκωνε λίγο αυτό, το 'δεναν γρήγορα γρήγορα κι έφτιαχναν μικρές μπαλίτσες...

«Κατερίνα, έχεις δει πιο μεγάλο δέντρο ποτέ;»

«Όχι. Αυτό είναι το πιο μεγάλο δέντρο, χαζή. Χτυπάει στον ουρανό».

«Αν ήμαστε πουλιά κι ανεβαίναμε στην κορυφή του, θα βλέπαμε όλο τον κόσμο, ε;»

«Βέβαια», απάντησε η άλλη, με ύφος παντογνώστη, και ρούφηξε με δύναμη το λάστιχο.

«Και τον Θεό θα βλέπαμε;»

«...Μπορεί».

«Πώς να 'ναι άραγε ο Θεός;»

«...Θα έχει ένα μεγάλο χρυσό κεφάλι και πολλά αστέρια

στο πρόσωπό του. Θα λάμπει το μέτωπό του σαν τον ήλιο και τα χέρια του θα είναι τόσο μεγάλα, που θ' αγκαλιάζουν όλη τη γη».

«Ο πάτερ Νεκτάριος λέει πως αγαπά πολύ τα παιδιά».

«Μμμ...» ανακάθισε λίγο η Κατερίνα. «Βέβαια». (Αυτή η λέξη τής άρεσε πολύ. Έδινε κύρος στις απαντήσεις της.) «Βέβαια!»

«Αφού... δεν έρχεται ποτέ στο κρεβάτι να μας φιλήσει, να μας πάρει αγκαλιά...»

Η Κατερίνα σούφρωσε τα χειλάκια της, έξυσε νευρικά το πόδι της και τράβηξε με μια κίνηση απόγνωσης το λάστιχάκι της κάλτσας της.

«Δεν χωράει. Είσαι πολύ χαζή. Δεν χωράει. Τόσο απλά πράγματα και δεν τα καταλαβαίνεις;»

Τα περισσότερια είχαν πετάξει μακριά. Ο αέρας περνούσε ψιθυρίζοντας ανάμεσα από τα κλαδιά του ευκάλυπτου. Και ρωτούσε... όλο ρωτούσε κι αυτός ο αργόσχολος και γύρευε απαντήσεις για πράγματα απλά.

«Κατερίνα, και κάτι άλλο. Γιατί εμείς δεν έχουμε γονείς;»

Έξυσε πάλι η Κατερίνα τη γάμπα της και τράβηξε με τόση δύναμη την κάλτσα της, που έσπασε εντελώς το λάστιχο. Χωρίς να χάσει καιρό η Ειρήνη τράβηξε κι αυτή με δύναμη κι έσπασε το λάστιχο της δικής της κάλτσας. Ύστερα κοιτάχτηκαν στα μάτια, αγκαλιάστηκαν και ξέσπασαν σε γέλια.

«Θα πέθαναν!» είπε μετά από πολλή ώρα, σε ανύποπτο χρόνο, την ώρα που πήγαιναν χέρι χέρι με τ' άλλα παιδιά στην τραπεζαρία για φαγητό.

«Ποιοι;» ρώτησε η άλλη, που είχε ξεχάσει την ερώτηση.

«Αυτοί, μωρέ... οι γονείδες».

«...Μπορεί να έρχονται στον ύπνο μας καμιά φορά, να μας αγκαλιάζουν και να μας φιλούν;»

«Βέβαια. Μπορεί».

Κι άρχισε να ξύνει η Ειρήνη με τα νύχια της, μέχρι που μάτωσε, το ρόδινο μάγουλό της. Σαν να 'φαχνε από ένστικτο να βρει τα χνάρια από τα χάρδια και τα φιλά...

Μια άλλη φορά, στην ίδια γωνιά της αυλής, καθισμένες δίπλα δίπλα, έπαιζαν με κάτι παλιά κουβαδάκια. Φορούσαν μπλε φορεματάκια με άσπρες ποδιτσες από πάνω και μπλε, επίσης, ξεχειλωμένες κάλτσες. Η μία φορούσε κι ένα ψάθινο καπέλο με μια μεγάλη κόκκινη κορδέλα. Κάπου το είχαν βρει πεταμένο και το φορούσαν με βάρδιες.

«Ο πάτερ Νεκτάριος λέει πως όλα τα παιδιά έχουν έναν άγιο που τα φυλάει. Εμένα, όμως, δεν μ' αρέσει κανένας άγιος. Εσένα;»

«Ούτ' εμένα. Κανένας. Κα-νέ-νας». (Χώριζε τις λέξεις σε συλλαβές η Κατερίνα, όταν ήθελε να τονίσει τα λεγόμενά της.)

«Δεν τους βλέπεις στις εικόνες; Είναι άγριοι. Πώς να σου εξηγήσω... Σαν ξένοι. Και δεν μας κοιτάζουν. Και τα χέρια τους είναι σαν κόκαλα. Όχι, όχι. Κανένας δεν μ' αρέσει. Δώσε μου τώρα το καπέλο. Είναι η σειρά μου».

«Μου τ' αφήνεις λίγο ακόμα;»

«Όχι, είναι η σειρά μου».

«Αν μου τ' αφήσεις λίγο, θα σου πω κάτι που σκέφτηκα».

«Εντάξει. Λέγε».

«Θέλεις να φτιάξουμε έναν δικό μας άγιο; Όπως μας αρέσει. Θέλεις;»

«Πώς θα είναι;»

«Θα είναι χαμογελαστός. Θα έχει απλωμένα τα χέρια του σαν να μας φωνάζει να τρέξουμε στην αγκαλιά του. Θα είναι όπως οι άνθρωποι, μωρέ... Δεν θα είναι ξένος. Κι εμείς θα του μιλάμε. Κάθε μέρα θα του μιλάμε. Μόνο εμείς. Θα είναι μόνο δικός μας. Κατάλαβες; Αν θέλεις, μπορούμε να του βάλουμε και δυο γαλάζιες φτερούγες. Αν θέλεις. Θα έρχεται το βράδυ και θα μας καληνυχτίζει. Θα διώχνει τους φόβους μας. Δεν θα μας μαλώνει ποτέ. Μόνο θα μας αγαπά».

Ενθουσιάστηκε η Κατερίνα. Σηκώθηκε πάνω και χοροπηδούσε.

«...Και... και πώς θα τον λέμε;»

«Θα τον λέμε... Θα τον λέμε... Αγαπά. Ο άγιος Αγαπάς. Μόνο εμείς θα τον ξέρουμε. Εντάξει; Μην το μαρτυρήσεις σε κανέναν».

«Μα...»

«Τι μα».

«Αφού... δεν θα υπάρχει, όμως...»

«Θα τον ζωγραφίσουμε, παιδάκι μου. Θα φτιάξουμε εμείς την εικόνα του. Έτσι δεν βλέπουμε και τους άλλους; Με εικόνες δεν τους βλέπουμε; Είδες κανέναν να 'ρθει στην αυλή;»

Και κείνη την ώρα της υπέρτατης ευτυχίας τους, που πανηγύριζαν την ανακάλυψη του αγίου Αγαπά, τις πλησίασε μια κυρία του συλλόγου, που πρόσφερε τις υπηρεσίες της στο ίδρυμα, αμισθί, κάποια απογεύματα.

«Για... έλα δω εσύ. Εσύ, εσύ με το καπέλο. Η Ειρήνη είσαι ή η Κατερίνα;»

«Η Ειρήνη. Και η Κατερίνα, όμως...»

«Και το μέγα έλεος... Το καπέλο πού το βρήκες;»

«Στην αυλή».

«Είναι της κόρης μου. Προχθές που ήρθαμε και σας φέραμε τα παλιά παιχνίδια της, το ξέχασε. Όφειλεις να το παραδώσεις στον πάτερ Νεκτάριο. Δεν είναι δικό σου».

«Δικό μας είναι», είπε πεισματωμένη αυτή και χτύπησε το μποτάκι της στο τοιμέντο.

«Φέρ' το εδώ κι άσε τα πείσματα. Έλα. Τελείωνε».

«Θα το φέρουμε αύριο», πετάχτηκε η άλλη. «Δεν γίνεται να το φέρουμε αύριο;»

«Γιατί, θα το φορέσετε στον ύπνο σας;» ειρωνεύτηκε η εθελόντρια και με μια βίαιη κίνηση άρπαξε το καπέλο από το κεφάλι της Κατερίνας. «Άι στα τσακίδια μ' εσάς. Όλη τη μέρα έκλαιγε χθες το παιδί και ζητούσε το καπέλο του».

Οι Κατειρήνες πιάστηκαν χέρι χέρι και απομακρύνθηκαν με εκείνο τον παράταιρο, περιεργο βηματισμό τους.

«Μου άρεσε αυτό το καπέλο», είπε με δάκρυα η Κατερίνα.

«Κι εμένα μου άρεσε τόσο πολύ!» ρούφηξε τη μύτη της και η Ειρήνη.

«Όταν θα φύγουμε από δω, θ' αγοράσουμε πολλά καπέλα. Με πολύχρωμους φιόγκους».

«Αμέ! Θα φοράμε και ψηλά τακούνια, σαν την κυρία Εύη. Και κολιέδες. Και βραχιόλια. Και όμορφα ρούχα».

«Όταν θα φύγουμε από δω, θα πηγαίνουμε και σε

ζαχαροπλαστεία. Και θα τρώμε όλα τα γλυκά. Και τις τυρόπιτες. Και θα πούμε και όλες τις πορτοκαλάδες. Και θα μένουμε και σε ωραία σπίτια με πολυθρόνες και καναπέδες και θα σκεπαζόμαστε με μεταξωτές κουβέρτες».

Έκοβε η μία, έραβε η άλλη, στο τέλος ξέχασαν το καπέλο με τη μακριά, κόκκινη κορδέλα.

Μόνο... το βράδυ πια, όταν πήγαν για ύπνο, τότε που το σκοτάδι πνίγει τα όνειρα, η Κατερίνα κουλουριάστηκε στο κρεβάτι της κι έκλαιγε με λυγμούς.

Ιχγκ. Ιχγκ. «Μου άρεσε πολύ εκείνο το καπέλο». Ιχγκ, ιχγκ. Όσπου ζαλίστηκε και την πήρε ο ύπνος, με τα δάχτυλά της ν' αφήνουν σιγά σιγά το κορδελάκι της νυχτικιάς που στριφογύριζε για παρηγοριά.

Την ίδια ώρα στο απέναντι κρεβάτι η Ειρήνη, χωρίς να έχουν επικοινωνήσει καθόλου, κουλουριάστηκε κι εκείνη στο κρεβάτι της κι έκλαιγε με λυγμούς στρίβοντας επίσης το κορδελάκι της νυχτικιάς της. Ιχγκ, ιχγκ. «Το ήθελα, μωρέ, εκείνο το καπέλο». Όσπου ζαλίστηκε κι αυτή και την πήρε ο ύπνος.

Δυο μικροί λυγμοί, σαν νεογέννητα φαρμακερά φιδάκια, γλίστρησαν από τα μισάνοιχτα στόματα των κοριτσιών και κρύφτηκαν αθόρυβα μέσα στις ραγισματιές του τοίχου. Κανείς δεν είδε τίποτα. Δεν άκουσε τίποτα. Μόνο η νύχτα στήνει αφτί σε τέτοιες περιπτώσεις. Και σωπαίνει...

Την άλλη μέρα έπεσαν με τα μούτρα στη ζωγραφική, προσπαθώντας ν' απεικονίσουν τον άγιο Αγαπά.

«Όχι, όχι. Δεν μ' αρέσει έτσι. Πιο μεγάλα μάτια κάνε του. Πιο μεγάλη αγκαλιά. Όλη την αυλή να χωράνε τα χέρια του». Ήθελε να πει, όλο τον κόσμο. Αλλά γι' αυτήν τα σύνορα του κόσμου ήταν η αυλή. «Δώσε μου εμένα».

«Τι κάνετε κει, Κατειρήνες»; ρώτησε η νεαρή δασκάλα, που δίδασκε ως εθελόντρια ζωγραφική στο ίδρυμα.

«Τίποτα, τίποτα».

«Τι 'ναι αυτό που ζωγραφίζετε με τόσο πάθος;»

«Έ...ένας κύριος».

«Μα δεν μοιάζει με κύριο αυτό το τερατούργημα. Τόσο μεγάλα χέρια; Και τι μάτια είν' αυτά!»

«Δεν τελειώσαμε ακόμα. Θα τον κάνουμε να χαμογελάει. Φέρε μου, Ειρήνη, το κόκκινο μολύβι».

«Οι καημενούλες!» ψιθύρισε η δασκαλίτσα στην εποπτεύουσα. «Σίγουρα προσπαθούν να ανασύρουν από το υποσυνείδητό τους την εικόνα των γονιών που δεν γνώρισαν. Μέσα από τη ζωγραφική μπορείς να διαβάσεις καθαρά την ψυχή ενός παιδιού».

«Μμμάλιστα!» απάντησε η εποπτεύουσα. Αυτή εργαζόταν επί πληρωμή και δεν έβλεπε την ώρα να γυρίσει σπίτι της. Καθόλου δεν την ενδιέφεραν οι ζωγραφιές. «Μμμάλιστα!» επανέλαβε. «Σας ζηλεύω που μπορείτε να διαβάζετε τις ψυχές των παιδιών. Και πώς τα λέτε!»

«Εμ... Η ψυχολογία, μάτια μου. Σε όλα ρίχνει φως η ψυχολογία».

«Να σας κάμω μια ερώτηση;»

«Ό,τι θες».

«Γιατί οι Κατειρήνες, ας πούμε, δεν ζωγραφίζουν τους γονείς τους σαν κανονικούς ανθρώπους; Γιατί έφτιαξαν, ας πούμε, αυτόν τον караγκιόζη; Πατέρας τώρα είν' αυτός; Τι είναι;»

«Χα! Γιατί, χρυσό μου, ούτε αυτές ούτε οι γονείς τους έχουν σχέση με κανονικούς ανθρώπους».

«Μμμάλιστα...» μουρμούρισε αφηρημένα η εποπτεύουσα και κοίταξε με αγωνία το ρολόι της.

*

Τους φόρεσαν κάτι ριγέ φορέματα, ριχτά, σαν κατάδικες έμοιαζαν, καθαρές κάλτσες, μποτάκια με καινούρια κορδόνια (ώρα προσπαθούσε η υπεύθυνη της καθαριότητας να τους καθαρίσει τα γόνατα).

«Σε στάβλο σάς έχουμε; Τι μάκα είν' αυτή; Πώς θα βγείτε έτσι έξω; Ευτυχώς που τα φορέματά σας είναι μακριά».

Τις έλουσε, τις χτένισε, τους φόρεσε και δύο κοκαλάκια στα μαλλιά και τις κάθισε σ' ένα παγκάκι στον διάδρομο να περιμένουν την κυρία Εύη.

«Να είστε ευγενικές», νουθετούσε ο πάτερ Νεκτάριος, «και υπάκουες. Προσέξτε μη με προσβάλετε. Είδατε πόσο καλοί άνθρωποι υπάρχουν γύρω μας; Άνθρωποι που αγαπούν και βοηθούν τα ορφανά».

Οι Κατειρήνες κάθονταν στο παγκάκι, με τις ριγέ φουστάνες τους, διπλοπόδες και κοίταζαν ανέκφραστα τον πάτερ Νεκτάριο.

«Εμείς δεν είμαστε ορφανά», είπε η Κατερίνα και στερώνεσε το κοκαλάκι στα μαλλιά της.

«Είστε όμως, σίγουρα, αντιρρησίες. Πώς δεν είστε ορφανά. Έχετε γονείς;»

«...»

«Θα φάμε εκεί;» πετάχτηκε η Ειρήνη.

«Ίσως. Αν δείξετε καλή διαγωγή».

«Αν είμαστε ευγενικές και φρόνιμες, μπορεί να φάμε και το βράδυ εκεί;»

«Αμάν πια με το φαΐ», νευρίασε ο Νεκτάριος. «Λες και πεινάτε. Δεν τρώτε εδώ πέρα; Νηστικές σάς αφήνουμε; Ο Κύριος να μου δίνει υπομονή με σας που έμπλεξα».

«...Ο κύριος είναι ο Χριστός;» ρώτησε με απορία η Κατερίνα.

«Βεβαίως, ο Χριστός».

«...Και ο κύριος Μανώλης, ο κηπουρός, γιατί είναι κύριος, αφού δεν είναι Χριστός;»

Πήγε να γελάσει ο Νεκτάριος, αλλά ήταν πολύ νευριασμένος. Στραβοκατάπιε το γέλιο του.

«Ο Χριστός είναι με κάπα κεφαλαίο. Ο ένας. Ο πρώτος. Ο μοναδικός. Κατάλαβες;»

Δεν είχε καταλάβει τίποτα, αλλά εξακολουθούσε να έχει θεολογικές ανησυχίες.

«Ο κύριος Χριστός είναι μέσα στην εκκλησία;»

«Παντού. Παντού είναι ο Χριστός». Αργεί τόσο πολύ κι αυτή η κυρία Εύη. Τι έγινε... σκέφτηκε.

«Μαζί με τις θείες του;»

«Τι ερώτηση είναι πάλι αυτή». Την κοίταξε αυστηρά,

μ' ένα βλέμμα σαν ράπισμα. «Ποιες θείες λες; Τρελάθηκες;»

«Τη θεία λειτουργία και τη θεία κοινωνία».

Τελικά δεν μπόρεσε να κρατήσει το γέλιο του ο Νεκτάριος. Αλλά ευτυχώς εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκε λαχανιασμένη η κυρία Εύη και τον έβγαλε από το δίλημμα τι εξηγήσεις να δώσει για το συγγενολόι του Χριστού.

«Να τις προσέχετε, κυρία Εύη. Δεν είναι τόσο αφελείς όσο φαίνονται».

«Μείνετε ήσυχος, πάτερ Νεκτάριε. Το βράδυ θα τις φέρω πίσω. Έτοιμες, κορίτσια; Δεν θα απομακρυνθείτε καθόλου από κοντά μου. Έτσι; Ούτε βήμα. Αν είστε φρόνιμες, θα σας πάρω και το άλλο Σάββατο».

«Πού θα πάμε τώρα;» ρώτησαν κι οι δυο μ' ένα στόμα.

«Θα πάμε να παίξετε λίγο στην παιδική χαρά. Μετά, θα πάμε στο σουπερ μάρκετ ν' αγοράσουμε κάποια πράγματα για το σπίτι. Το απόγευμα, θα πάμε στο ζαχαροπλαστείο να σας κεράσω γλυκό και σιγά σιγά θα πάρουμε τον δρόμο της επιστροφής. Σας αρέσει το πρόγραμμα;»

«Αμέ! Αμέ!» απάντησαν πάλι και οι δυο μαζί.

Στην παιδική χαρά πέρασαν υπέροχα οι Κατειρήνες. Έκαναν κούνια, τραμπάλα, μύλο, δεν άφησαν κανένα παιχνίδι να μην το δοκιμάσουν μέχρι σκασιμού. Μάλιστα, επειδή φοβόνταν μην περάσει η ώρα και δεν χορτάσουν, έσπρωχναν τ' άλλα παιδιά κι έπαιρναν τη θέση τους. Δημιουργήθηκαν κάποια προβλήματα με τις μητέρες, αλλά η κυρία Εύη κατάφερε να κρατήσει ισορροπίες.

«Είσαι κακό παιδί», φώναξε της Κατερίνας ένα αγοράκι. «Θα το πω στη μαμά σου».

«Πριτς! Δεν έχω μαμά», απάντησε αυτή και του 'δωσε άλλη μια σπρωξιά για να πάρει τη θέση του στον μύλο.

Η κυρία Εύη ήταν πολύ ευχαριστημένη. Τι ωραίο που είναι, σκεφτόταν, να δίνεις λίγη χαρά στον συνάνθρωπό σου. Τι υπέροχο συναίσθημα! Κι ένιωθε μέσα της το βλέμμα του Ιησού να γεμίζει μ' ένα απαλό φως τα κενά της ψυχής της. Επιτέλους, εκείνα τα ψίχουλα που σκορπούσε από δω κι από εκεί τα 'τρωγαν λαίμαργα τα πετεινά τ' ουρανού. Πρώτη φορά στη ζωή της ένιωθε τόση αγαλλίαση. (Τώρα... γιατί ο Κύριος θέλησε να είναι και η τελευταία, κανείς δεν μπορεί να γνωρίζει.)

Αφού, λοιπόν, αναστάωσαν την παιδική χαρά οι Κατειρήνες, αφού ξεμάλλιασαν δύο κορίτσια, έδειραν τρία αγόρια και άρπαξαν μια σακούλα γαριδάκια, άγνωστο από ποιον, η κυρία Εύη δεν άντεξε άλλο. Παρά την καλή της θέληση και την αίσθηση ευδαιμονίας που ένιωθε, αποφάσισε να τις πάρει και να φύγουν.

«Είστε πολύ ζωηρές και καθόλου ευγενικές. Σας συγχωρώ, αλλά δεν θα ξαναγίνει. Σαν αγρίμια κάνετε. Πώς θα σας γυρίσω πίσω μ' αυτά τα λερωμένα ρούχα; Τέλος πάντων. Πάμε τώρα στο σούπερ μάρκετ και μετά για φαγητό. Δεν θα επιτρέψω άλλη αγένεια. Έτσι;»

Οι Κατειρήνες ήταν λαχανιασμένες από το παιχνίδι. Ούτε που άκουσαν καλά καλά τις παραινέσεις.

Η κυρία Εύη έκανε τα ψώνια του μήνα για το σπίτι της.

Γέμισε δύο καρότσια, που τα οδηγούσαν σαν τρελές κι έκαναν συναγωνισμό οι Κατειρήνες. Παραλίγο να γκρεμίσουν ένα ράφι με γυαλικά.

«Επειδή χάσατε στο πάρκο τα κοκαλάκια σας, για να μη σας μαλώσει ο πάτερ Νεκτάριος, θα σας αγοράσω άλλα. Μπρος. Διαλέξτε».

«Εγώ θέλω την πεταλούδα».

«Κι εγώ θέλω την πεταλούδα».

«Έχει μία μόνο. Αποφασίστε, γιατί αργήσαμε».

«Πάρε το λουλουδάκι εσύ», βρήκε τη λύση η Κατερίνα. «Θα 'ρχεται η πεταλούδα μου να κάθεται στο λουλουδάκι σου».

Ενθουσιάστηκε η Ειρήνη κι άρχισαν να χοροπηδούν και να κυνηγούνται μέσα στο μαγαζί.

Η κυρία Εύη είχε τελειώσει τα ψώνια της κι όπως έδινε τη διεύθυνση στον υπεύθυνο για να της σταλούν τα αγαθά στο σπίτι, πήρε το μάτι της την Ειρήνη, που άνοιγε ένα κουτί τσίχλες και τις έχωνε δυο δυο στο στόμα της.

«Επ... Επ... Εσύ. Τι κάνεις εκεί; Πού τις βρήκες τις τσίχλες;»

«Τις πήρα», είπε αναποκοκκινισμένη η Ειρήνη και στάθηκε σαν άγαλμα με ανοιχτά τα ποδαράκια της, έτοιμη να κατουρηθεί από τον φόβο.

«Από πού τις πήρες;» Την έπιασε από τους ώμους η κυρία Εύη και την τίναξε άγρια.

«Α... Α... Από... κει».

«Αυτό λέγεται κλοπή. Δεν το ξέρεις; Είσαι μια κλέφτρα.

«...»

«Και για να μην το ξανακάνεις, θα πάμε αμέσως στο ταμείο να επανορθώσεις».

Ήταν πολύ θυμωμένη η κυρία Εύη. Έτοιμη να εκραγεί. Πήγε περίπατο η ευδαιμονία που ένιωθε πριν από λίγο.

Θε μου, δεν είναι δυνατόν! Δεν είναι δυνατόν να μου συμβαίνει εμένα αυτό. Καλά μού 'λεγε ο πάτερ Νεκτάριος. Τι ήθελα ν' ανακατευτώ. Πας να κάμεις καλό, και πέφτεις στη λούμπα.

Η Ειρήνη έτρεμε από τον φόβο της, γιατί δεν ήξερε να εξηγήσει εκείνο το «επανορθώσεις». Φαντάστηκε ένα σκοτεινό υπόγειο με ποντίκια. Ή έναν άγριο ξυλοδαρμό.

«Πρόσεξε καλά τι θα σου πω», συνέχισε η φιλόανθρωπη κυρία Εύη και τα μάτια της πετούσαν φλόγες. «Θα πάμε στο ταμείο. Θα δώσεις το κουτί με τις τσίχλες στην κοπέλα και θα πεις: “Σας ζητώ συγγνώμη. Αυτές τις τσίχλες τις έκλεψα. Μ' έβαλε ο Σατανάς να κάμω αυτή την κακή πράξη. Μετάνιωσα όμως. Σας παρακαλώ, να με συγχωρέσετε”. Έτσι να ταπεινωθείς, για να το θυμάσαι σ' όλη τη ζωή σου και να μην το επαναλάβεις».

«Και... μετά θα φύγουμε;» απάντησε ανακουφισμένη η Ειρήνη.

«Μάλιστα. Θα σας γυρίσω πίσω στο ίδρυμα. Δεν μπορώ, δυστυχώς, ν' αναλάβω πλέον την ευθύνη σας».

«Θα έχουν φάει όμως τα άλλα παιδιά», είπε η Κατερίνα, που στεκόταν δίπλα στην Ειρήνη και παρακολουθούσε τα τεκταινόμενα.

«Δεν μ' ενδιαφέρει. Να μείνετε νηστικές για να καταλάβετε, μια κι έξω, πώς πρέπει να συμπεριφέρεστε. Εγώ

είχα όλη την καλή διάθεση, αλλά εσείς... τα κάματε...» Σκατά πήγε να πει, αλλά δεν άρμοζε η λέξη με το καινούριο, ακριβό ταγεράκι της. Τράβηξε την Ειρήνη από το χέρι, ακολουθούσε και η Κατερίνα και πήγαν στο ταμείο. Στο μεταξύ είχαν ακούσει τη διένεξη, γιατί μιλούσε δυνατά από τον θυμό της η κυρία Εύη, και είχαν μαζευτεί αρκετοί γύρω από το ταμείο.

«Κάνε αυτό που σου είπα. Μπρος».

«Σας... σας... ζη...τώ συγγνώμη». Μόλις που έβγαιναν οι λέξεις από το στόμα της Ειρήνης. «Ο... Σατανάς έκλεψε τις τσίχλες. Κι εγώ... εγώ...» Πνίγηκε η φωνή της στο κλάμα. Δεν μπόρεσε να συνεχίσει την απολογία.

Το φιλοθεάμον κοινό αντάλλασε απόψεις.

«Καλά τώρα. Και τι έγινε. Ήταν ανάγκη τόσος εξευτελισμός; Για μια τσίχλα; Έλεος πια».

«Χμ... Από μια τσίχλα αρχίζεις, σε ληστεία τράπεζας καταλήγεις. Καλά τής έκανε. Μπράβο της».

«Καλέ, παιδάκι είναι. Ντροπή».

«Παίδα και κασίδα. Την πονηριά την έχει» κ.λπ. κ.λπ.

«Εντάξει, εντάξει, μικρή μου, συχωρεμένη. Πάρε τις τσίχλες. Σου τις χαρίζω εγώ», είπε η ταμίας και τη χάιδεψε στο κεφαλάκι.

«Όχι. Όχι. Επ' ουδενί. Σας παρακαλώ. Μην επεμβαίνετε. Ξέρω τι κάνω», είπε περισσότερο εξαγριωμένη η φιλάνθρωπη.

«Πάμε τώρα». Τις έσπρωξε και τις δύο και προχώρησε μπροστά με το κεφάλι ψηλά, ανακουφισμένη και σίγουρη ότι πρόφτασε να τσακίσει το κακό στη ρίζα του.